

Dromen en wakker worden

In ECIW probeert Jezus ons uit te leggen hoe het zover gekomen is dat wij als Zonen van God vergeten zijn wat onze werkelijke identiteit is. Hoe kan het toch dat ons verteld wordt dat we mysterieuze tijd- en grenzeloze, liefdevolle scheppingen zijn maar dat we ons dit niet kunnen herinneren hier in onze droomwereld? Volgens Jezus hebben wij als Zoon van God ervoor gekozen om een raar spel te spelen. Dat spel heet: afgescheidenheid. In onze werkelijke staat van Zijn is er geen gevoel van afgescheidenheid. We kennen de waarheid dat we als Kind van God wonderlijk één zijn met onze Vader en met onze Broeders. Wij kunnen ons nu niet voorstellen hoe het is om zo iets door en door te kennen zonder dat er een klein zelf bestaat dat zoiets zegt als: “aha, ik begrijp het”. Het is kennis zonder aparte kenner. De Gedachten van de Zoon gaan ons voorstellingsvermogen te boven. Wij, als klein zelf, denken in woorden en concepten die bepaald worden door de droomwereld waarin we menen te leven. Deze gedachten zijn doordrenkt van ons geloof in tijdelijkheid en ruimtelijkheid.

Maar dan. In die ene Denkgeest van de Zoon van God ontstaat een grappig doch onmogelijke gedachte: hoe zou het zijn om aan de eenheid te kunnen ontsnappen? Hoe zou het zijn om afgescheiden te zijn? Bij ons volle Goddelijke verstand zouden we direct weten dat dit onmogelijk is. *We zijn één* en dat kan simpelweg niet veranderen. Toch willen we de afgescheidenheid als Godzoon ervaren. We kiezen er voor om die malle gedachte van afscheiding serieus te nemen. In hoofdstuk 27 (VIII:6) staat het als volgt:

“In de eeuwigheid, waar alles één is, sloop een nietig dwaas idee binnen waarom de Zoon van God vergat te lachen. Door dit te vergeten werd de gedachte een serieus idee, in staat tot zowel verwezenlijking als werkelijke gevolgen.”

We wilden meer dan een grappig gedachtenexperimentje. We wilden ons écht afgescheiden voelen. Stel je eens voor dat je thuis bent, in een omgeving die je goed kent. In deze omgeving wil je echter ervaren hoe het is om totaal verdwaald te zijn. Eerst tover je jezelf een blinddoek voor en je geniet van het zoeken zonder te kunnen kijken. Maar je beseft ook dat dit nog niet het echte verdwaald-zijn gevoel is. Dus loop je naar buiten en nu voelt het al veel echter. Maar toch besef je weer dat het gevoel van verdwaald zijn nóg echter kan worden. Nu weet je immers dat je op elk moment je blinddoek af kunt leggen en die wetenschap maakt dat je het spelletje nog lacherig kunt spelen. Dan, in je almacht, spreek je de volgende toverspreuk uit: “hocus, pocus pilates pas, ik wil dat ik me niet meer kan herinneren dat ik een blinddoek op heb!”. Plotseling is alles anders. Je tast rond in volkomen duisternis en weet niet waar je vandaan komt, waar je bent en waar je naar toe moet. Eén ding is nu goed gelukt. Je hebt de ervaring die je graag wilde, die van het totale verdwaald zijn, van wanhoop en diepe hulpeloosheid. Je weet niet meer wat je hieraan kunt doen.

Dit is nu onze situatie als Zoon van God. Om ons afgescheiden te voelen geloofden we de gedachte aan een afgescheiden, lichamelijk zelf dat geboren wordt in tijd en ruimte. Dit is eigenlijk niet meer dan een gedachte maar wij hebben ervoor gekozen dit te vergeten. We denken dat dit lichaam als afgescheiden wezentje rondloopt in een buitenwereld en dat het daar plantjes, dieren, andere mensen enzovoort tegenkomt. Vanuit ons ware Zelf zouden we direct de lachwekkendheid hiervan doorzien. Maar Jezus legt uit dat we ervoor gekozen hebben om de niveau I werkelijkheid te bedekken met sluiers van onwetendheid, ons Goddelijke equivalent van de blinddoek. We lijden aan zelfgekozen geheugenverlies.

Dat brengt ons bij de volgende vraag: “kunnen we iets doen om ons geheugenverlies op te heffen, om wakker te worden?” Denk even terug aan de vergelijking met de mens die graag wilde weten hoe

het voelde om helemaal verdwaald te zijn en daarom zelfs verkoos het omdoen van de blinddoek te vergeten. Hoe is hulp voor hem mogelijk? Die hulp dient van buitenaf te komen, van een vriend. Deze vriend kan vertellen wat er gebeurd is en de geblinddoekte man ervan proberen te overtuigen dát hij zijn ogen bedekt heeft en vervolgens uit te leggen hoe hij de blinddoek weer kan losknopen. Dit is precies de reden waarom Jezus aan Helen Schucman het boek Een Cursus in Wonderen gedicteerd heeft. Hierin legt hij uit wat wij onszelf hebben aangedaan en wat we kunnen doen om ons weer te herinneren wie we werkelijk zijn. Er is één, niet onbelangrijk, verschil in het helpen van de geblinddoekte man en het helpen van ons als Zoon van God. In onze droomwereld heeft de vriend een wil die verschilt van die van de verdwaasde man met de blinddoek. De helper kan achter de rondtastende man aanrennen, hem aanmoedigen de doek af te doen en desnoods het masker van zijn hoofd af trekken.

Maar als Zoon van God zijn wij op mysterieuze wijze één met onze Vader en met onze Broeders. Er is geen "ander" die iets andere wil dan de Goddelijke Wil die wij delen met onze Vader en onze Broeders. Anders gezegd: als wij als Zoon van God ervoor kiezen om een raar spel te spelen dan zal dat gebeuren. Het wezen van onszelf is liefde en in deze liefde zijn we verbonden. Liefde breidt uit en scheidt. Als Zoon hebben wij ervoor gekozen een wat rare "schepping" te bedenken. Jezus gebruikt liever het woord "maken" dan "scheppen" voor onze neiging om te geloven in onze droom van tijd en ruimte. Maar we zijn vrij om dit te doen en er is niet zoiets als een Goddelijke kracht buiten ons die de Wil om iets raars te geloven gaat tegenwerken door ons, tegen onze eigen Wil in, wakker te maken.

Anders gezegd: niemand heeft ons verleid om te geloven in de echtheid van de afscheiding. Er is geen duivel of ego buiten ons die ons tegen onze Wil in zouden kunnen verleiden. Wij-Zelf kiezen ervoor om ons-Zelf te foppen. We zijn geen slachtoffer van list en bedrog. We zijn ook niet zondig of schuldig maar slechts tamelijk onhandig. Er is evenzo ook niemand die ons kan dwingen om te stoppen met de ongein en weer te gaan luisteren. *Wij* hebben gekozen om het spel van afscheiding te spelen. Maar een klein beetje bereidwilligheid om te luisteren naar onze echte, zachte innerlijke Stem zal voldoende blijken om steeds meer van het Goddelijke lied te horen. Onze herinnering zal steeds meer terugkeren.

Weer terug naar de rode draad: hoe? *Hoe* kunnen we steeds beter gaan luisteren naar die Stem? Want alleen de wetenschap dat we diep in slaap zijn en bovendien wat hardhorend zijn geworden is niet genoeg. Om te weten hoe we beter kunnen gaan luisteren naar onze innerlijke Stem is het handig om begrip te krijgen van de instrumenten die we gebruiken om juist *niet* te luisteren. Als we weten hoe we de knopen in de blinddoek hebben gelegd dan is het makkelijker om deze weer los te krijgen. Daarom eerst aandacht voor de wijze waarop wij onszelf als Zoon van God voor de gek houden en nu geloven dat we afgescheiden wezentjes zijn geworden.